L-am văzut pe Dumnezeu

Klaus-Dieter John

L-am văzut pe Dumnezeu

Miraculoasa poveste
a spitalului Diospi Suyana din Peru

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASA CĂRȚII
Oradea, 2015

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Ich habe Gott gesehen*,
© 2010 Brunnen Verlag Giessen, www.brunnen-verlag.de.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

L-am văzut pe Dumnezeu
de Klaus-Dieter John
Copyright © 2015 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
John, Klaus-Dieter
L-am văzut pe Dumnezeu / Klaus-Dieter John ; trad.: Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2015
ISBN 978-606-732-032-9

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Pop
Coperta: Marius Bonce
Fotografiile de pe copertă: Klaus-Dieter John

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Ție, scumpa mea Tina!
De peste 30 de ani,
ai contribuit la scrierea fiecăreia dintre aceste pagini.

Cuprins

Prefață 9
Introducere 11
1. Pe marginea prăpastiei 13
2. Iubiți din liceu – pe viață 15
3. Până în Ghana și înapoi în şase săptămâni 18
4. Miracol poștal 25
5. În zigzag prin State 31
6. Muncit pe rupte 35
7. Imperiul incașilor 38
8. Anii de la Yale 41
9. Printre gloanțe 43
10. Încotro? 47
11. Sub soarele ecuatorial 55
12. Se dă startul 66
13. Zece oameni trec la acțiune 71
14. Peru sau Bolivia? 74
15. O ispravă demnă de Cartea Recordurilor 79
16. Camping în casă 82
17. Maraton prin Germania 86
18. Punctul de cotitură 89
19. Cu cine trebuie să vorbești 93
20. Istoria Kaltenbach 96
21. La Parlamentul European 100
22. Rotițe într-un mare angrenaj 102
23. Pe baricadă 106
24. Se caută depozit 109
25. O zi festivă 112

26. Săgeți aruncate spre cer 115
27. Emigrarea în Peru 117
28. Afaceri necurate 120
29. Obstacole și fundături 124
30. O turnură ca-n basme 128
31. Amfiteatrul 131
32. Douăşpe state într-o singură călătorie 135
33. Birocrație 138
34. Primul container 145
35. Efectul bulgărelui de zăpadă 149
36. Stare de asediu 154
37. Sosesc primii misionari 157
38. Darul de Crăciun de la Siemens 161
39. Ambalat 165
40. Şapte containere dintr-o lovitură 169
41. La Palatul Bellevue 173
42. Nu sunt cam scumpe vitraliile astea? 178
43. O ceată de temerari 185
44. Panică, rugăciune și progrese 189
45. E timpul să ridicăm cortina 194
46. Sus pe culmi și jos în vale 196
47. Se vor termina (vreodată) lucrările? 199
48. Antroferno, Luciana și toți ceilalți 201
49. Președintele Sherlock Holmes 204
50. Să se facă lumină! 212
51. Treburi mari și treburi mici 220
52. Salzburg, São Paolo, Washington 224
53. Spitalul Diospi Suyana azi 230
54. Prietenii noștri cei mai loiali 233
55. Credința în presă 235
56. O linie directă cu Dumnezeu 238
57. Mulțumiri 242
58. Echipa noastră 244
Sponsorii noștri 248

Prefață

Nu țin minte să fi lăcrimat vreodată la citirea unei cărți. Totuși, cartea domnului dr. Klaus John m-a mișcat atât de profund, încât pe alocuri mi-a fost greu să deslușesc scrisul printre lacrimile ce îmi împânzeau ochii. Unele cărți furnizează informații, altele amuză. Cartea aceasta nu se rezumă la atât – ea poate să vă schimbe felul în care priviți lumea și cel în care percepeți sensul și însemnătatea vieții. Nu pot decât să sper că povestea spitalului Diospi Suyana vă va ajuta să priviți altfel la caracterul sacru al vieții și la puterea transformatoare a milei creștine.

Publicată inițial în Germania în anul 2010, cartea a devenit un bestseller și se află deja la a șaptea ediție. După părerea mea, *L-am văzut pe Dumnezeu* are toate șansele să facă senzație în rândul publicului vorbitor de limba engleză. Evenimentele miraculoase care au dus la construirea spitalului sunt extrem de emoționante, iar stilul narativ este captivant și plin de luciditate.

Diospi Suyana înseamnă, în limba quechua, „ne încredem în Dumnezeu". Chiar dacă autorul își asumă cu mândrie creștinătatea, iar perspectiva sa creștină este clară pe întreg parcursul lucrării, trag nădejde că toți cititorii, credincioși și necredincioși deopotrivă, vor fi inspirați și încurajați de viziunea, căldura, umorul, umanitatea și compasiunea care emană din fiecare pagină a cărții.

Trebuie să recunosc că la început am fost oarecum sceptic, gândindu-mă că povestea spitalului Diospi Suyana avea să urmeze tiparul istoriilor misionare de duzină despre „miracole" pe cât de mărețe, pe atât de neverosimile care, cercetate mai îndeaproape, se dovedesc a fi niște evenimente mai degrabă

insipide pentru care există explicații perfect raționale. În cazul lui Klaus însă, „miracol” înseamnă o succesiune de evenimente care sfidează orice logică sau așteptare omenească. La un nivel mai profund, autorul folosește termenul pentru a zugrăvi valoarea, caracterul sfânt și demnitatea vieții umane, îndemnându-ne să privim viața ca pe cel mai mare miracol dintre toate.

Povestea lui Klaus mă duce cu gândul la filozoful și medicul germano-francez Albert Schweitzer. Abandonându-și strălucita și bănoasa carieră de profesor la Facultatea de Filozofie și mare gânditor al epocii sale, Schweitzer a hotărât în 1905, la vârsta de 30 de ani, să își consacre viața îngrijirii săracilor din Africa în calitate de medic.

Unul dintre motivele pentru care îi admir pe Klaus și pe Martina John este faptul că, la fel ca Albert și Helene Schweitzer, și-au descoperit de tineri chemarea vieții și au urmat-o cu credință și încredere. Din grăuntele de muștar format la început dintr-un vis și o rugăciune, a luat naștere în Peru o comunitate înfloritoare a harului sub forma unui spital misionar.

Datorită muncii lor, sute de mii de vieți au fost schimbate ireversibil în bine. Prin urmare, eu văd în povestea spitalului Diospi Suyana o binecuvântare și o sursă de inspirație, și totodată o provocare.

Prof. dr. Joshua Searle
Spurgeon’s College, Londra

Introducere

Cartea pe care o ții acum în mână a fost publicată în limba germană în 2010 și s-a dovedit a fi un bestseller. La câteva luni după apariția ei, în 30 iulie 2010, stăteam la biroul meu de la spital, lăsându-mi mintea să rătăcească aiurea când, brusc, mi-a venit ideea că n-ar fi rău ca povestea Diospi Suyana să devină accesibilă și publicului vorbitor de limba engleză. Gândul mi-a zburat imediat la Janet Yachoua, o englezoaică amabilă care trăia de peste 25 de ani în Wiesbaden, orașul meu natal, aflat în apropiere de Frankfurt. Janet administra un birou de traduceri și tradusese deja mai multe articole pentru pagina noastră de internet. I-am trimis un e-mail, întrebând-o șovăielnic dacă auzise de carte și, în caz afirmativ, dacă ne-ar putea ajuta cumva la traducerea ei. Am rămas uluit când i-am citit a doua zi răspunsul: „Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar chiar la traducerea cărții mă gândeam și eu ieri. M-am rugat o vreme pentru voi… iar peste câteva ore am primit e-mailul tău – pare să fie un plan dumnezeiesc. Pe când ai nevoie de traducere? Janet".

Cu toate că nu mai vorbiserăm decât sporadic pe parcursul ultimilor doi ani, Janet auzise de carte; ba mai mult, cartea se afla deja pe biroul ei de ceva vreme, așteptând să se întoarcă din concediu prietena căreia i-o cumpărase. Pe când mă aflam în Anzii peruani formulându-mi cu atenție e-mailul adresat ei, Janet se uita la carte, simțind o chemare lăuntrică de a o traduce.

În cursul următoarelor două luni, Janet Yachoua a tradus cu migală întreaga carte în limba engleză. Textul a fost, apoi, adaptat de Jennifer Baldwin pentru cititorii americani. Acest „original" în limba engleză a stat la baza versiunii spaniole,

a ediției multilingve pentru tineret și a cărții pe care o țineți acum în mâini.

Țin să precizez că Janet a refuzat orișice plată pentru acest efort colosal.

Dacă doriți să aflați ce a captivat-o într-atât pe Janet la această povestire despre providență și minuni dumnezeiești, nu trebuie decât să citiți mai departe… Nu puțini au citit cartea, din scoarță în scoarță, într-o singură noapte.

1
Pe marginea prăpastiei

Conduceam atent pe serpentină prin ceața ce îmbrăca nesfârșitele cotituri ale trecătorii montane într-o mantie de un alb impenetrabil.

Lângă mine în mașină se afla David Brady. Ne întorceam de la încă o întâlnire cu un grup de reprezentați guvernamentali din provincia Abancay, situată în partea centrală a Republicii Peru. Perseverența noastră părea să dea în sfârșit roade – autoritățile se învoiseră să demareze, în curând, asfaltarea drumului de acces spre spitalul nostru misionar.

Din nefericire, eram din nou nevoiți să facem această călătorie periculoasă pe timp de noapte. Când și când, se vedeau licărind uşor farurile vehiculelor care veneau din sens opus. Ştersei parbrizul și, aruncând o privire mohorâtă spre David, comentai eu pe un ton posac:

— Pe ceața asta o să facem cu o oră mai mult până la Curahuasi.

Lăsaserăm de mult în urmă zona împădurită și, în câteva minute, urma să ajungem la trecătoare, când furăm orbiți de farurile unui vehicul care gonea înspre noi.

Silueta vagă a unui cap tractor părăsi banda interioară și dintr-odată se contură uriașă în fața ochilor noștri. Ceva nu era în regulă. Farurile camionului ne depășiseră deja, dar o masă întunecată venea vertiginos înspre noi, blocând drumul. Instinctiv, smucii de volan și mașina noastră de teren derapă pe marginea benzii. Cunoșteam drumul ca-n palmă și știam prea bine că, dincolo de bordura de asfalt, se căsca un hău adânc și imens.

Ne izbirăm zdravăn de camion. Resimții puternic impactul în partea stângă a corpului. Geamurile se făcură țăndări și o ploaie de cioburi se revărsă în interiorul mașinii. Îmi ajunse la urechi scrâșnetul de metal îndoit, dar părea să vină de undeva de departe. Apoi se lăsă tăcerea. Mașina noastră însă continua să derapeze incontrolabil în direcția boschetelor de pe temuta buză a prăpastiei. David Brady stătea nemișcat lângă mine. După câteva secunde ce părură o veșnicie, fără să știe dacă mai eram măcar în simțiri, David mi-a dat ordinul care ne-a salvat viețile:

— Frânează, Klaus!

Apăsai cu piciorul drept pedala până la podea. Mașina se opri chiar pe marginea prăpastiei. Supraviețuiserăm. De fapt, într-un interval de doar câteva secunde, scăpaserăm din ghearele morții nu o dată, ci de două ori – să fi fost altul unghiul de impact în timpul ciocnirii sau să fi plonjat cu mașina în hău, am fi lăsat în urmă două văduve și șase copii orfani de tată.

Totuși, iată că stăteam amândoi teferi în locul unde avusese loc accidentul – la 3 350 de metri altitudine, învăluiți de burniță și de întunericul nopții. Priveam uluit spre mormanul de fiare din care tocmai reușisem să ies prin portiera din dreapta. Mașina era complet distrusă, dar eu scăpasem doar cu un umăr zdrelit și un firicel de sânge pe obrazul stâng.

Ulterior m-am gândit că, dacă Dumnezeu ne cruțase viețile în acea noapte din 16 decembrie 2008, pesemne că misiunea noastră pe pământ nu era încă terminată. Poate că o parte a acestei misiuni era să împărtășim și altora povestea spitalului Diospi Suyana.

2
Iubiți din liceu – pe viață

Foindu-mă înfrigurat pe scaun, aruncai cu coada ochiului o privire înspre sala de clasă – spre *ea*. Ca de obicei, era adâncită în conversație cu colega ei de bancă. Eram colegi la Liceul Elly Heuss din Wiesbaden de șase ani și jumătate, dar până acum, în ultimul an de liceu, drumurile nu ni se încrucișaseră decât foarte rar și nu o băgasem niciodată în seamă. Acum, însă, eu și această fată atrăgătoare aveam nu unul, ci șapte cursuri împreună – și asta într-o clasă de doar 82 de metri pătrați.

Chiar mai mult decât frumoșii ei ochi albaștri, care mă zăpăceau dintr-o singură privire, mă vrăjea glasul ei dulce și blând. Până la cei 17 ani câți aveam pe atunci auzisem o sumedenie de glasuri, de toate tipurile și timbrurile posibile. Dar al ei era cu totul aparte – îmbietor, domol, seducător. În calitate de șef de unitate, eram obișnuit să vorbesc în public; ba, poate, chiar îmi plăcea un pic prea mult sunetul propriei mele voci. Ei, dar când vorbea ea, tăceam chitic și îi sorbeam fiecare cuvânt.

Având un fin spirit de observație, mi-am dat repede seama că această tânără fermecătoare era fără doar și poate sufletul grupului său de prietene. Fie că își petrecea după-masa făcând echitație, fie că ieșea seara cu prietenele la cele mai grozave cluburi din oraș – toate activitățile ei din timpul liber erau discutate de-a fir a păr cu celelalte fete până la sfârșitul celei de-a șasea recreații. Lumea ei era total diferită de a mea.

Eu mă trăgeam dintr-o familie de oameni simpli și muncitori. Părinții mei trudeau neobosit în brutăria lor de la ora două

dimineața și până la ora şapte seara, când se difuzau știrile la radio. După toate greutățile și pierderile suferite, simțeau fără îndoială nevoia covârșitoare de a le asigura celor patru copii ai lor o viață lipsită de griji. Mama, Wanda, fusese deportată din Pomerania. Tata, Rudolf, era un fost prizonier de război originar din Silezia. Obârșiile lor est-europene, suferințele îndurate în timpul războiului și mai apoi dragostea ce a înmugurit între ei le-a unit destinele. Totuși, ceea ce i-a făcut cu adevărat o singură ființă a fost credința lor în Dumnezeu.

Familia noastră își petrecea toate diminețile de duminică la „capelă", cum numeam noi în chip drăgăstos biserica baptistă la care mergeam. În copilărie, slujbele mi se păreau lungi, dar niciodată plictisitoare. Cu toate că eram adesea distrat, studiind ba frumoasele vitralii din tavan, ba expresiile faciale ale celorlalți enoriași, o parte din predică își croia întotdeauna cale până în inima mea.

Îmi plăcea la nebunie să ascult povestirile misionarilor și să mă uit la fotografiile făcute de ei „pe teren". Îmi imaginam că mă aflu acolo cu ei, traversând periculoșii curenți ai fluviului Amazon într-o luntre cioplită manual. Visam să am într-o bună zi o mașină de teren de genul celor cu care străbăteau misionarii savana africană. Fiecare diapozitiv proiectat pe perete mă transporta în ținuturi exotice, conținând promisiunea unei aventuri palpitante.

Noaptea în pat obișnuiam să citesc poveștile din seriile *Jungle Doctor* scrise de Paul White, un medic generalist australian care a petrecut doi ani din bogata sa carieră în vastele platouri ale Tanzaniei. Inspirat de această experiență, de parcă un doctor nu ar avea nimic mai bun de făcut, White a scris celebrele sale cărți de aventuri adresate copiilor și tinerilor. Nici nu bănuia medicul White pe când ședea sub baobab ce impact vor avea asupra mea povestirile sale. Cărțile lui mi-au umplut imaginația cu personajele misterioase ale insondabilei Africi, captivându-mi atenția într-o măsură mult mai mare decât viața de zi cu zi dintr-un orășel german din anii '60 cum era Wiesbaden.

Acasă nu aveam televizor din simplul motiv că părinții mei nu dispuneau de timp liber. Așa că, pe parcursul recreațiilor,

când colegii mei de clasă discutau despre ultimul film sau spuneau bancuri auzite la televizor în ajun, eu nu aveam cu ce să contribui. În schimb, mă simțeam în elementul meu în timpul orelor, când profesorul ne vorbea despre ținuturi îndepărtate, exploratori și cultura altor popoare. Acesta era un univers pe care îl cunoșteam și căruia aveam oarecum sentimentul că îi aparțin.

În clasă fiind, m-am apropiat încet de fata cu ochi albaștri, călăuzit parcă de o mână nevăzută. La una dintre primele noastre conversații, am avut o mare revelație – aproape că nu mi-a venit să-mi cred urechilor când a declarat:

— După absolvirea liceului, vreau să fac Medicina și apoi să lucrez într-o țară din lumea a treia.

Nutrea cu însuflețire acest vis neobișnuit încă din clasa a opta și chiar scrisese un amplu eseu pe această temă.

— Exact asta vreau să fac și eu, am răspuns, încercând să par dezinvolt.

I-am studiat și mai atent fața drăgălașă. Era oare posibil ca întâlnirea noastră să fie mai mult decât o simplă întâmplare? Oare mi-aș putea îndeplini năzuințele cele mai profunde alături de o parteneră atât de impetuoasă? Am simțit freamătul unei confirmări tăcute și am știut în adâncul inimii că aceasta era fata cu care aveam să mă însor într-o bună zi: Martina Schenk, o tânără plină de vitalitate și de pasiune, care nutrea aceeași dorință înflăcărată ca și mine.